

VSK0006462

[odločitve](#)

Odločba: VSK sodba PRp 100/2015

⊕ **ECLI:**

Sodišče: Višje sodišče v Kopru

Oddelek: Oddelek za prekrške

Datum

seje 24.12.2015

senata:

Senat: Aleš Arh (preds.), Franc Drešar (poroč.), Vitomir Bohinec

Področje: PREKRŠKI

Institut: zastaranje pregona - procesna predpostavka za začetek postopka - sodba, s katero se postopek ustavi

Zveza: ZP-1 člen 42, 42/1, 136, 136/1-10.

JEDRO:

Sodna praksa se v zvezi z razlago določbe prvega odstavka 42. člena ZP-1 ni spremenila kot meni prekrškovni organ. Namen te določbe je zagotoviti kršitelju možnost učinkovite obrambe, saj je s potekom časa kršitelj, ki s kršitvijo ni bil seznanjen, lahko omejen pri zagotavljanju razbremenilnih dokazov. Zato ni pomembno ali je prekrškovni organ sam začel s postopkom znotraj roka 30 dni pač pa, da je najkasneje do izteka navedenega roka bil storilec s kršitvijo seznanjen. Ker je spoštovanje 30 dnevne roka iz tretjega stavka prvega odstavka 42. člena ZP-1 procesna predpostavka za dopustnost postopka o prekršku, kot je obravnavani, je odločitev sodišča prve stopnje pravilna in je prekrškovni organ z drugačnim stališčem ni omajal.

IZREK:

Pritožba prekrškovnega organa se kot neutemeljena zavrne in potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Stroški pritožbenega postopka obremenjujejo proračun.

OBRAZLOŽITEV:

Okrajno sodišče v Piranu je zoper obdolženega B.M. na podlagi 10. točke prvega odstavka 136. člena Zakona o prekrških (v nadaljevanju: ZP-1) ustavilo postopek zaradi prekrška po določbi 6. točke petega odstavka 46. člena ZPrCP. Sklenilo je še, da stroški ustavljenega postopka bremenijo proračun.

Zoper sodbo je pritožbo vložil prekrškovni organ. Ne strinja se s stališčem sodišča prve stopnje glede obstoja okoliščine, ki izključuje postopek o prekršku in meni, da je sodna praksa, na katero se sklicuje izpodbijana sodba, zastarela. Pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in izpodbijano sodbo razveljavi ter zadevo vrne sodišču prve stopnje v ponovno odločanje.

Na pritožbo je obdolženec podal odgovor, v katerem sodišču predlaga zavrnitev pritožbe. Pritožba ni utemeljena.

Pritožbeno sodišče po pregledu zadeve ugotavlja, da je sodišče prve stopnje odločilna dejstva pravilno ugotovilo in utemeljeno zoper obdolženega ustavilo postopek zaradi prekrška po določbi 6. točke petega odstavka 46. člena ZPrCP. Za postopek o prekršku namreč ni izpolnjena procesna predpostavka, saj je od dneva storitve prekrška do dneva začetka postopka o prekršku minilo več kot 30 dni. Sodna praksa se v zvezi z razlago določbe prvega odstavka 42. člena ZP-1 ni spremenila kot meni prekrškovni organ. Tako se npr. v odločbi IV Ips 87/2014 z dne 17.2.2015 Vrhovno sodišče glede razlage določbe, da postopka o prekršku zoper varnost cestnega prometa, ki je bil ugotovljen s tehničnimi sredstvi in storilec s kršitvijo ni bil seznanjen, ni dopustno začeti, če od dneva storitve prekrška preteče več kot 30 dni v primerih, ko je bil prekršek ugotovljen s tehničnim sredstvom, še vedno sklicuje na odločbo IV Ips 117/2013, ki jo v obrazložitvi izpodbijane sodbe navaja sodišče prve stopnje. Namen te določbe je zagotoviti kršitelju možnost učinkovite obrambe, saj je s potekom časa kršitelj, ki s kršitvijo ni bil seznanjen, lahko omejen pri zagotavljanju razbremenilnih dokazov. Zato ni pomembno ali je prekrškovni organ sam začel s postopkom znotraj roka 30 dni pač pa, da je najkasneje do izteka navedenega roka bil storilec s kršitvijo seznanjen. Ker je spoštovanje 30 dnevne roka iz tretjega stavka prvega odstavka 42. člena ZP-1 procesna predpostavka za dopustnost postopka o prekršku, kot je obravnavani, je odločitev sodišča prve stopnje pravilna in je prekrškovni organ z drugačnim stališčem ni omajal. Iz obrazložitve izpodbijane sodbe je namreč razvidno, da naj bi obdolženi prekršek po določbi 6. točke petega odstavka 46. člena ZPrCP storil 21.6.2015, prekršek je bil ugotovljen s samodejno merilno napravo za nadzor prometa, ki prekrške slikovno dokumentira, obdolžilni predlog zoper obdolženca pa je bil pri sodišču vložen dne 2.10.2015. Določbe o pretrganju zastaranja bi bilo mogoče uporabiti le v primeru, da bi prekrškovni organ obdolženca z očitanim mu prekrškom seznanil znotraj 30-dnevnega roka, to pa iz podatkov v spisu ne izhaja(1) niti tega prekrškovni organ ne trdi v pritožbi. Opozarja zgolj na težave, ki jih ima s spoštovanjem 30-dnevnega roka, češ da ta omogoča zlorabo s strani kršiteljev, kar pa ne more biti upošteven razlog. Sicer pa je iz podatkov v spisu razvidno, da v obravnavani zadevi niti ne gre za izmikanje kršitelja, pač pa za neodzivnost državnega organa, ki je na poziv prekrškovnega organa z dne 25.6.2015 (priloge A15-A17) za posredovanje podatkov v zvezi s poizvedbo za vozilo, le te posredoval prekrškovnemu organu že po izteku 30-dnevnega roka. Iz navedenih razlogov je zato pritožbeno sodišče pritožbo prekrškovnega organa kot neutemeljeno zavrnilo, in ob ugotovitvi, da v postopku tudi ni bila zagrešena nobena od kršitev, na katere je moralo v smislu 159. člena ZP-1 paziti po uradni dolžnosti, potrdilo sodbo sodišča prve stopnje (tretji odstavek 163. člena ZP-1).

Odločitev o stroških postopka je višje sodišče sprejelo na podlagi prvega odstavka 147. člena v zvezi s četrtem odstavkom 144. člena ZP-1.

op. št. 1: Že zahteva lastniku vozila, ki je samostojni podjetnik, za posredovanje podatkov o vozniku vozila (v prilogi A1) nosi datum 13.09.2015, torej po izteku 30-dnevnega roka od dne storjenega prekrška, obdolženec, ki je druga oseba, pa je bil z očitano kršitvijo seznanjen šele ob vročitvi sodbe s katero je bil postopek zoper njega ustavljen.